

HA QUEDAT CONSTITUIDA LA COMISSIO COORDINADORA DE FORCES POLITIQUES DE CATALUNYA

UNITS PER UNA ALTERNATIVA DEMOCRATICA ENFRONT DEL REGIM FRANQUISTA !

Una important realització unitària ha estat feta pública a Barcelona el mes de desembre : la Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya, Comissió en la qual participem el Partit Socialista Unificat, propo-

sa al nostre poble els punts d'una alternativa democràtica al règim franquista. Heus aquí el text íntegre d'aquest important document :

AL POBLE DE CATALUNYA

La Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya, integrada per sectors amplament representatius, s'adreça al poble de Catalunya per a proposar una autèntica alternativa de llibertat i de democràcia enfront del règim franquista, i d'oferir unes perspectives per al futur. Al mateix temps es proposa d'obrir un diàleg ampli sobre aquestes perspectives amb tots els grups socials i totes les forces polítiques que lluiten per la democràcia.

L'organisme a través del qual són postulades aquestes formulacions assumeix, de fet, totes les reivindicacions de la lluita general per la democràcia i, en realitat, això el justifica. Però ja fa trenta anys que el règim franquista, que aconseguí el poder per la violència, el manté mitjançant l'opressió i la injustícia. Recordem només el darrer estat d'excepció, els darrers judicis del T.O.P. i dels tribunals militars, el nomenament directe de Don Juan Carlos com a successor continuïsta, i les manifestacions públiques d'irresponsabilitat econòmica, que han estat l'ocasió del darrer canvi de Govern que si bé representa un equip nou, en ell es mantenen les inten-

cions continuïstes d'una línia política que no podrà resoldre mai els problemes fonamentals dels país.

Tota aquesta situació dictatorial demana urgentment una unitat operativa per tal de restituir al poble el dret de sobirà, que li ha estat usurpat, i que li pertoca. Usurpació aconseguida amb el segrestament de l'opinió pública, i amb l'intent d'imposar al poble català unes institucions i una situació contràries a la seva dignitat i als seus interessos nacionals, polítics i socials.

Es en aquest sentit que les forces polítiques de Catalunya, que integren aquest organisme, conscients que una lluita democràtica implica la conquesta de les llibertats nacionals i d'unes llibertats polítiques indispensables, i coneixedors que la lluita en contra del franquisme o de qualsevol règim que pugui ser instaurat sense una prèvia consulta popular, apareix relligada a la de la resta dels pobles que integren el mosaic plurinacional de l'Estat espanyol, fan la següent :

DECLARACIO

Queda constituïda la Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya, oberta a tots els grups polítics catalans que lluiten per la llibertat, per tal de proposar al país una alternativa democràtica enfront del règim franquista. Aquesta Comissió proclama condició indispensable que el sistema polític del futur sigui aquell que el poble hagi conquerit mitjançant l'expressió autèntica de la seva voluntat.

Per tal que sigui possible aquesta expressió de la voluntat popular dins d'unes autèntiques condicions de llibertat, la Comissió que signa aquesta Declaració propugna i defensa l'obertura d'un període de transició sense signe institucional definit en el qual quedin establertes les regles fonamentals d'un Estat democràtic, és a dir :

- 1) Llibertats democràtiques : llibertat de consciència, llibertat d'expressió, llibertat de premsa, llibertat d'associació, llibertat de reunió, llibertat de manifestació, sufragi universal i garanties individuals.
- 2) Amnistia general, que haurà d'afectar les responsabilitats polítiques fins al moment de la promulgació de l'amnistia.
- 3) Llibertat sindical, la qual cosa significa el dret dels treballadors a organitzar-se lliurement, amb independència dels patrons, dels governs i dels partits polítics.
- 4) Dret de vaga.
- 5) Adopció de mesures immediates per tal de millorar la situació de les masses treballadores, i per a resoldre els problemes més urgents que el país té plantejats en els aspectes social i econòmic ; ensenyament, política de salaris, sistemes de treball, col·legiació professional, assistència social, sanitària i de previsió.
- 6) Restabliment de l'Estatut Autònom de Catalunya de l'any 1932, com a base de partida perquè el poble català pugui decidir lliurement el seu futur, reivindicant també el dret que a l'autodeterminació tenen la resta dels pobles de l'Estat espanyol.
- 7) Convocatòria d'unes Corts Constituents elegides per sufragi universal les quals, dins el marc de les llibertats, drets i garanties esmentades en els apartats anteriors, configuraran per al futur les institucions polítiques de l'Estat espanyol, posant fi al període provisional.

**LLIBERTAT PER
INGUANZO !
AMNISTIA PER A TOTS
ELS PRESOS I EXILIATS
POLITICS!**

El Comitè Executiu del P.S.U. de Catalunya crida a mobilitzar-se contra la repressió, a intensificar l'ajut material als presos i als seus familiars en les festes de cap d'any.

PAGINA 4

Catalunya, desembre del 1969.

QUÈ ÈS L'OPUS DEI ?

per Claudi Rocafort

L'accés d'un nombrós grup de tecnòcrates de l'Opus al si del Govern de Franco — en detriment dels falangistes — ha posat de bell antuvi davant l'opinió d'Espanya i del món la naturalesa, finalitats i articulacions d'aquesta secta financera-político-religiosa, la qual, molt encertadament, fou qualificada per un periodista francès de « Santa Màfia ».

La « **Sociedad Sacerdotal de la Sta. Cruz y Opus Dei** » es constituí el 2 d'octubre de 1928, fundada pel sacerdot aragonès José Maria Escrivá de Balaguer y Albas, home tumultuós, intrigant i archirreaccionari, impulsat per una « aparició divina » (!), començant la seva acció en els mitjans universitaris. Actualment compta, arreu del món, amb més de 200 col·legis, instituts, residències universitàries, centres culturals, etc., disseminats per 40 països d'Europa, Àfrica, Àsia, Estats Units i Amèrica Llatina. La seu central es troba a Roma, amb un « Estat Major » de 300 persones altament seleccionades i qualificades. A Espanya es compten més de 20.000 afiliats. Escrivá de Balaguer, al qual els membres de la secta anomenen el « Padre » o el « Fundador », té ara 67 anys, és President de l'Obra i Gran Canceller de la Universitat de Navarra, havent estat auxiliat, de bon principi, per l'eminentia gris Alvaro del Portillo, Secretari General i sacerdot de l'Obra, antic Enginyer de Camins i Dr. en Filosofia i Lletres, home de gran intel·ligència, hàbil i astut, amb residència també a Roma.

L'any 1939 — data significativa — Escrivá publica « Camino », obra demencial considerada com la « Bíblia » de l'Opus, escrita en un estil i vocabulari que reflecteix un curiós feixisme de tipus religiós, a la recerca del « superhome ». Tota ella està adreçada a una « èlite » selecta de minories escollides, amb sentit d'exclusivitat que recusa tota idea de poble i massa.

Dintre l'Obra existeixen quatre categories, en les quals s'agrupen els seus afiliats :

- 1) **Els Numeraris**, representen la categoria superior i « super-èlite », fornits de títols de doctorat universitari i amb estudis de teologia, sempre disposats a passar a l'estat sacerdotal. A aquesta categoria pertanyen López Rodó, Ullastres i Balcells, ex-Rector de Salamanca, entre altres.

- 2) **Els Oblats**, sense cap diploma acadèmic, procedeixen de capes socials poc elevades, i s'els dedica a treballs considerats « subalterns » : obrers, xofers, criats, telefonistes, etc.

- 3) **Els Supernumeraris**, agrupen els membres casats, però que se sotmeten a la disciplina de l'Obra.

- 4) **Els Cooperadors**, mantenen vincles externs i revocables, no adoptant un estatut definitiu.

Fins els anys 1954-1955, l'Opus s'havia limitat a l'ocupació escandalosa de càtedres a la Universitat. A partir d'aquests anys, amplia el seu camp d'acció a les altres gerències de la Banca, Indústria, societats financeres, etc., parasitat en el franquisme. Ja en la renovació ministerial de 1957, homes de l'Opus, o lligats a ell, ocupen llocs clau en el nou Govern : el General Vigón, Ullastres, Cánovas i Navarro Rubio. Al 1962, s'incorporen Lora Tamayo i López-Bravo; al 1965, García-Moncó, Espinosa San Martín i López Rodó; al 1968, entra Villar Palasí, per culminar el 29 d'octubre d'enguany, amb gran nombre de Ministres de la secta o emparentats : Carrero Blanco (que ja havia figurat en els anteriors Governos), López-Bravo, Villar Palasí, López de Letona, Fontana Codina, Mortes, Monreal, Sánchez Bella i López Rodó.

Constituïda, doncs, l'Obra com una mena de francmasoneria catòlica, es caracteritza pel seu esperit « aristocràtic i cavalleresc » : la seva activitat de captació es desenvolupa

en els mitjans de les oligarquies i alta cultura : l'Almirall Carrero Blanco, simpatitzant, així com també Mn. López Ortiz, antic Bisbe de Tuy-Vigo i actual Vicari General Castrense; els afiliats i membres actius com el catedràtic Alvaro d'Ors, el Dr. Balcells, el professor López Ibor, el biòleg Ponz, Rector de la Universitat de l'Opus a Pamplona, Pérez Embid, actual Director General de Belles Arts, els catedràtics Millán Puelles, Calvo Serer, González Alvarez, el diplomàtic Fernández de la Mora (actual Subsecretari de Política Exterior), el Governador del Banc d'Espanya Navarro Rubio, García-Moncó, home de mà del Banc de Bilbao, els germans Florentino, Ismael i Alfredo Sánchez Bella, i inclús es parla del propi Juan Carlos, degut a la influència rebuda del seu preceptor, durant els anys del 1952 al 1955, el professor i teòric de l'Opus Angel López-Amo, mort en accident. Esment a part mereix el cas d'Alfredo Sánchez Bella, successor de Fraga, el qual va exercir les ambaixades de la República Dominicana, Colòmbia i Itàlia. Des d'aquesta última, es constituí en centre d'informació per tota Europa, per delatar al Règim les activitats polítiques de grups democràtics i antifranquistes : Ara ha rebut el premi !

En el terreny econòmic, el tentacles d'aquesta secta copen els negocis més suculentos, disputant les tallades millors al capitalisme tradicional espanyol : « Banco Atlántico », « Unión Industrial Bancaria », « Cementos Molins » i altres societats, al front d'elles Casimir Molins, cunyat de López Rodó; « Autopistas del Mediterráneo », « Banco Popular », « Eurovalor »,

« Movierecord », « Metra Seis », « Ediciones Rialp », els diaris « Madrid » i « Nuevo Diario », « Crèdit Andorrà » (del qual Ullastres és conseller tècnic); el grup SARPE, que edita « La Actualidad Española », « La Actualidad Económica » i « Tria »; « Instituto de Estudios Superiores de la Empresa » : al front Ginebra Torra, ex-Director General de Expansión Comercial; Camer Internacional; « Banco Europeo de Negocios » : al front Fernández de la Mora; cadena d'emissores S.E.R.; « Fondo de Inversión Mobiliaria »; « Hauser y Menet »; « Cervezas Hanninger » : president Fernández de la Mora; « Urbanizadora y Constructora », etc. Moltes d'aquestes empreses estan encapçalades a Catalunya per l'oligarca opusdeista Josep Ferrer Bonsoms. Altres destacats membres figuren al front d'empreses de l'I.N.I., tal és el cas de Lluís Vericat Núñez, President de « Intelhorce » i ex-Director General d'Indústries Tèxtils i « Tabacos de Filipinas ».

Dels nous Ministres de l'Opus, López de Letona figura en cinc consells d'administració, havent representat anys enrera els interessos d'un grup internacional ianqui, format per la « Westinghouse Air Brake Co. »; Fontana Codina — gran « estraperlista » d'oli a Reus en els anys de l'escassetat —, figura també en cinc consells, igual que Mortes Alfonso.

L'interès mostrat per l'Opus per captar sectors de la classe obrera, s'ha materialitzat en la creació de centres d'ensenyament primari, mitjà i professional : « Tajamar » a la barriada madrilenya de Vallecas i « Xaloc » a l'Hospitalet de Llobregat.

UN ATROPELL CONTRA ELS PAGESOS QUE NO HEM DE PERMETRE

Més de dues mil famílies pageses gironines són amenaçades d'expoliació de les seves finques i propietats per les autoritats franquistes : aquest és el brutal anunci publicat a finals de novembre pel « Boletín Oficial de la Provincia de Gerona » sota la forma de llistes dels propietaris que refusen de pagar l'arbitraria i abusiva « quota empresarial » de la Seguretat Social Agrària, amb comminació d'embargament i venda de les propietats si no satisfan els rebuts pendents.

El Govern de l'Opus Dei segueix sorradament la pauta marcada pels seus antecessors. Amb la mateixa calculada política amb que imposa la importació de 15.000 tones de pomes i peres de l'estranger quan a les cooperatives i cambres frigorífiques de les comarques lleidatanes n'hi han amagatzemats més de 50 milions de quilos, amb el mateix cinic despreci pels interessos dels homes de la terra, busquen la forma de doblegar la resistència a acceptar la « quota » empresarial posant en marxa els engranatges repressius de l'Administració.

Les relacions de propietaris comminats oficialment a pagar, sota pena d'embargament, han començat a Girona. Però són més de tres mil els pagesos de Lleida i comarques que també refusen de pagar els rebuts. I d'altres es troben en el mateix cas a les comarques del Baix Ebre, de Tarragona... De fet, la protesta és general entre la petita i mitja pagesia de Catalunya. I contra tots va dirigida l'amenaça.

Una amenaça que passa de taca d'oli : milers famílies a les portes d'una expoliació pura i simple de llurs bens, així massivament, a la « nazi ». Es un abús de poder inqualificable, un atropell inadmissible que no pot deixar indiferent cap pagés de Catalunya, cap treballador, cap antifranquista. No s'ha de deixar les mans lliures al Govern! No s'ha de permetre que tiri endavant les vies d'apremi !

Al Govern se'l pot i se l'ha de fer recular. No li queda altre remei que recular si se

li oposa la més enèrgica resposta des de tot Catalunya, si els pagesos de Girona, com no han deixat de fer, es manifesten units i fermes contra l'exacció.

No es pot deixar passar en silenci una tal amenaça; cal rebutjar-la amb força i al carrer, en assemblees de pagesos de cada localitat, de tota la comarca, en concentracions davant de les delegacions d'Hisenda i a les alcaldies respectives, al Govern Civil de Girona, a les carreteres, etc. I no solament a Girona i les seves comarques, no solament al camp ha de brollar la protesta : De tot Catalunya han d'arribar a les autoritats escrits exigint que siguin desautoritzades les relacions aparegudes al « Boletín Oficial », les peticions individuals i col·lectives exigint la modificació de la quota empresarial de la Seguretat Social Agrària; els moviments obrer, estudiant i democràtics de masses en general, tots els antifranquistes, tenen en la solidaritat i defensa dels camperols amenaçats una tasca ciutadana i antifranquista a complir, una tasca que han de sentir com a pròpia. La pagesia de Lleida, que mena la mateixa lluita contra aquesta injusta quota, ha de sentir-se directament afectada i mobilitzada; ara més que mai cal unir els esforços dels pagesos de les distintes comarques catalanes i empenyer conjuntament fins obligar les autoritats franquistes a fer marxa enrera; ara més que mai cal organitzar en cada lloc la Comissió de pagesos i jornalers que encapçali la lluita. Que ni una sola família gironina sigui colpejada per la repressió !

ALS TREBALLADORS; A L'OPINIO PUBLICA

Reunits a Madrid representants de les Comissions Obreres de Catalunya, Andalusia, Aragó, Astúries, Galícia, Biscaia, Navarra i Centre, s'han constituït en Reunió General Extraordinària de Comissions Obreres a fi d'analitzar la situació política i social, especialment com a conseqüència del recent canvi de Govern, i les perspectives actuals de lluita de la classe obrera per la conquesta d'un sindicat democràtic i contra el Projecte de Llei sindical del Govern.

Heus aquí algunes de les conclusions que la Reunió General proposa als treballadors:

« ... Les Comissions Obreres consideren que el canvi de Govern ha tingut com a causa fonamental la constant pressió de la classe obrera, de la pagesia, estudiants, intel·lectuals, sectors avançats del clergat, amplis medis populars de la ciutat i del camp i la lluita pels seus drets nacionals dels pobles de Catalunya, Euskadi i Galícia... » Després d'analitzar les constants i variades lluites « ... que han incidit amb força sobre els aguts problemes sense resoldre que té plantejats el país... », el document continua dient: « ... Les Comissions Obreres, des de la seva posició de classe, consideren que aquest canvi de Govern no significa cap modificació de la composició social i econòmica del poder. L'oligarquia en el seu conjunt segueix dominant tots els ressorts de l'Estat. Per això la classe obrera i el poble no han d'esperar res de bò del nou equip (...) No obstant — continua dient la crida — la pèrdua de base social i política que aquests canvis han significat per al règim... », permeten a la classe obrera d'estar « ... en millors condicions que abans per a ampliar i coordinar la lluita de les masses fins a la vaga general que condueixi a la conquesta de les llibertats democràtiques... »

La crida invita a intensificar l'ofensiva obrera en tots els fronts. Els aspectes principals d'aquesta ofensiva són; la lluita unida contra el límit salarial mantingut pel Govern, com ja ha estat duta a cap amb èxit en nombrosos llocs, i la lluita dels treballadors per un sindicat obrer i per a que el Projecte de Llei sindical del Govern sigui retirat de les Corts.

Després d'enumerar els punts que les Comissions Obreres proposen als treballadors per a la creació d'un sindicat obrer i de cridar a celebrar assemblees a tots els nivells, a aprovar escrits i resolucions, a realitzar tota mena de manifestacions contra el Projecte de Llei del Govern, el document afegeix

« ... Donant un pas més, és necessari que les accions de les empreses, lligant sempre la lluita per les reivindicacions econòmiques amb la protesta contra la Llei sindical, preparin les condicions per a una gran acció generalitzada i coordinada a tot el país, per l'augment de salaris, contra el Projecte sindical del Govern i per la conquesta d'un sindicat obrer; per l'amnistia i la llibertat immediata dels presos... »

Un capítol molt important està dedicat a la necessitat d'intensificar l'acció contra la repressió i per l'amnistia, per a la qual cosa « ... és necessari passar immediatament a la realització d'accions concretes a les empreses per la llibertat dels presos... »

La crida acaba subratllant que és necessari « ... insistir més que mai en la línia del nostre caràcter de moviment obert, no clandestí... », per a concloure que « ... per això ens reafirmem en la nostra posició

que és important de seguir utilitzant les plataformes legals existents, entre elles el servir-se amb la major audàcia possible dels càrrecs sindicals, en el sentit que ho hem manifestat en les III et IV Reunions Generals de Comissions Obreres ».

**

Per la seva banda, la Comissió Obrera Nacional de Catalunya, en una important i argumentada crida feta pública el 10 de novembre, assenyala entre altres coses:

« ... Enfront dels intents del règim de perpetuar l'actual situació agreujant les condicions de vida de totes les forces treballadores; en front de la corrupció i la immoralitat que és la normativa dels governants, la Comissió Obrera de Catalunya invita tots els treballadors a reforçar la unitat, a presentar batalla pels seus justos drets, i a preparar des d'ara les condicions més favorables en cada centre de treball, a les barriades i ciutats, per tal d'estar presents amb força en la jornada de lluita que s'apropa, contra la « Llei sindical » feixista i pel sindicat de classe, contra la repressió; per l'amnistia general que alliberi tots els empresonats per motius polítics i socials, contra el congelament salarial; contra els acomiadaments; contra l'encariment de la vida; per la llibertat, la democràcia i l'emancipació dels treballadors i de tot el poble. »

Les Comissions Obreres de Barcelona celebren assemblea

Seguint aquestes orientacions, el dia 30 de novembre ha tingut lloc a Barcelona una important assemblea de Comissions Obreres a la qual han assistit tres-cents treballadors. Dies abans se n'havia celebrat una altra amb cent cinquanta. El local estava adornat amb consignes sobre les Comissions Obreres, els seus objectius i contra la Llei Sindical.

El punt bàsic de la discussió fou el de la lluita contra la Llei Sindical i la possible coordinació d'una jornada de lluita i protesta a nivell de tota Espanya. Es va informar també d'accions hagudes en distintes empreses i de la recollida de firmes que s'està realitzant per a protestar contra la « Llei Sindical ».

En acabar, es va fixar data per a una nova assemblea en la qual ja s'informarà de les tasques realitzades en cada lloc de treball, de cara a la jornada nacional de lluita.

ELS TREBALLADORS DE LLEIDA A LA PALESTRA

CONTRA EL PROJECTE DE LLEI SINDICAL

Una cinquantena de representants obrers havien acudit al sindicat per a reunir-s'hi i discutir del Projecte de Llei sindical. Els jerarques de torn s'enfrontaren amb ells, no els deixaren passar, negaren la sala i fins intentaren expulsar una corresponsal de la premsa lleidatana que estava present i que informà complidament al seu diari dels incidents. El dia abans els jerarques havien tancat la porta i fet acudir la Policia Armada; ara esgrimien la falsetat, negant haver rebut cap petició de sala i esgrimint un elàstic « reglament » fet a la seva mesura.

PER UN CONVENI COLLECTIU DECENT A LA CONSTRUCCIO

Els treballadors de la Construcció volen un nou Conveni Col·lectiu. Que cal demanar?, han preguntat. Cal demanar allò que necessitem per viure com correspon, ha estat la resposta. I han fet una enquesta-informe comptant, a nivell « provincial », el que costen les necessitats a cobrir a les terres lleidatanes per a un treballador manual, comptant des dels aliments fins a les despeses d'escola dels fills: 409,65 pessetes diàries: « ... Ningú pot negar — diuen com a conclusió de l'enquesta — que aquesta suma diària és

absolutament el que cal per a viure amb certa dignitat i decorosament... »

La reunió no van pugué fer-la als locals sindicals els treballadors de Lleida, però la cosa ha trascendit a la premsa, ha prés caràcter públic i no precisament favorable als jerarques que han hagut d'empassar-se la rèplica enèrgica dels treballadors, publicada al « Diario de Lerida » i en la qual es diu, negre sobre blanc que « ... Després de comprovar el que ha passat, i no és aquesta la primera vegada, queda ben clar que fa falta una nova estructuració sindical, segons les directrius de l'O.I.T. L'actual sindicalisme és fort, però per a qui? Volem una autonomia sindical que permeti l'autèntica llibertat d'associació... »

absolutament el que cal per a viure amb certa dignitat i decorosament... »

I reclamen, junt als resultats de l'enquesta-informe, seguretat social al 100 per 100 del salari real en cas de malaltia, accident o jubilació; setmana de 44 hores; vint-i-cinc dies de vacances pagades; festes « recuperables » a càrrec de l'empresa; escaba mòbil de salaris...

I està clar que pensen defensar-ho sense ambigüetats i amb l'energia que calgui davant de la patronal!

LLIBERTAT PER A INGUANZO !

AMNISTIA PER A TOTS ELS PRESOS I EXILIATS POLITICS !

CRIDA DEL COMITE EXECUTIU DEL P.S.U. DE CATALUNYA

L'1 de desembre darrer, el Tribunal d'Ordre Públic ha confirmat la condemna de 20 anys i un dia d'empresonament dictada al 1964 contra el dirigent obrer asturià Horacio Fernandez Inguanzo, membre del Comitè Executiu del Partit Comunista d'Espanya.

Ja al 1964, la condemna d'Inguanzo « en rebel·lia » a 20 anys per un « delictes » d'associació il·lícita va apareixer com una monstruositat jurídica. Ara, aquest nou judici, celebrat quatre anys més tard i immediatament després de la formació d'un nou Govern que es pretén « europeitzant » i « aperturista », posa en manifest que el T.O.P. no és un òrgan de justícia, sinó un instrument de venjança al servei de les forces més retrògrades del país. Alhora, aquest judici revela que el nou Govern és un fidel continuador de l'anterior, i d'ell no cal esperar una política diferent envers els desitjos i necessitats de les masses populars i, particularment, en relació amb la repressió política.

Un altre pres polític, Pedro Maria Zugadi, ha estat condemnat aquests dies a 16 anys de presó. El Consell de Guerra de Burgos es prepara a celebrar diversos judicis en els quals es demanarà la pena de mort contra varis militants d'E.T.A. I el 18 de gener tindrà lloc a Madrid el judici contra els obrers Cipriano Garcia, Manuel Fernandez Medina, Maria Gallardo i José Muñoz, els sacerdots Agustí Daura i Joan Rofes

i d'altres antifranquistes de Terrassa els quals són acusats d'ésser els organitzadors de la manifestació del 27 d'octubre en aquella ciutat.

Per altra banda, a les presons franquistes compleixen presó centenars de presos polítics — alguns d'ells amb condemnes superiors als vint anys, com Pere Ardiaca, Jordi Conill, Narciso Julián i José Sandoval — i nombrosos dirigents de les Comissions Obreres, entre altres Marcelino Camacho, Vicens Faus, Pedro Hernandez i Agustín Romero.

El Comitè Executiu del Partit Socialista Unificat de Catalunya invita els comunistes, tots els treballadors i demòcrates catalans, a exigir l'anul·lament de la sentència contra Inguanzo i el sobresseïment de la causa contra els processats de Terrassa; a mani-

festar llur protesta contra la continuació de la repressió política; a reclamar la dissolució del T.O.P., del Consell de Guerra de Burgos i de la Brigada Político-Social; a prosseguir i desenvolupar la campanya per la supressió de la « Ley de Bandidaje y Terrorismo » i dels Consells de Guerra; a la batalla sense treva per l'amnistia per a tots els presos i exiliats polítics.

L'arribada de les properes festes cal que sigui un estímul per a intensificar també l'ajuda material als presos i als seus familiars, les necessitats dels quals hem de cobrir entre tots, alhora que els fem sentir el nostre efecte i solidaritat.

Barcelona, 5 de desembre del 1969.

El Comitè Executiu del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

MANIFESTACIO OBRERA A TERRASSA

NO A LA LLEI SINDICAL FEIXISTA!

LLIBERTAT PELS OBRERS DETINGUTS!

Ahir, diumenge 30 de novembre, més de 350 treballadors van recórrer en manifestació la Rambla de la ciutat clamant Llibertat! Llibertat! Ni Franco ni Juan Carlos! Sindicat Obrer! Franco Assassí! Llibertat als presos! Tres grans pancartes portades pels treballadors foren exposades al llarg de tot el camí, pancartes que

deien: « Llibertat pels obrers detinguts! No a la Llei sindical feixista! Visquen les Comissions Obreres! Ni Franco ni Juan Carlos! Contra el Projecte de Llei sindical, pel sindicat de classe!

La manifestació va iniciar-se a dos quarts de vuit i arrencà de les immediacions del mercat, seguint Rambla avall fins a l'Estació dels Ferrocarrils Catalans, dissolguent-se a la Plaça Clavé després de recórrer uns cinc-cents metres. Els manifestants llençaven grapat de fulles exigint la llibertat dels detinguts, el descongelament dels salaris, el sindicat de classe i denunciant el caràcter del nou equip governamental. Els autobusos es paraven per a llegir les pancartes, els automòbils afluïxaven la marxa al pas de la manifestació i demanaven propaganda; la gent aplaudia des de les voravies.

CAMPANYA PER UN PARTIT MES FORT I ARRELAT EN LES MASSES

IMPULSORES DE LA NOVA CAMPANYA

Ens referim a les publicacions del Partit i de la Joventut. A les nombroses que ja s'editen i a les que veuran la llum — un dels objectius plantejats — l'any vinent.

Avui, tenim damunt de la taula tres publicacions del Partit i una de la Joventut — « Unidad » i « Pulso », òrgans, respectivament, del Comitè Local de Barcelona i de Terrassa; « Libertad », del Sector 1 de Barcelona i « Nuevo Amanecer », de la Joventut Comunista de Terrassa —, que dediquen un espai a la presentació de la Campanya.

Una organització important de l'emigració ha publicat, també, un butlletí, « Lligam », dedicat, exclusivament, a les tasques de la nova campanya.

Ens sembla molt important que el treball encetat tingui una continuïtat, tal com planteja el nou òrgan del Sector 1 de Barcelona, quan escriu: « ... En pròxims números « Llibertad » es proposa d'estudiar els distints punts de l'esmentada campanya i donar compte dels resultats assolits. »

La publicació regular de com avancem té dues virtuts principals: d'organització pels futurs avanços i d'estimulant control per part de tots els militants i amics del Partit. Aquesta fou l'experiència concreta de la Comarca 15 amb la publicació, durant

la darrera campanya, de 9 modestes fulles. Els Comitès locals i comarcals, de cèl·lules d'empresa, barri o poble prendran, doncs, les mesures adients per a publicar, regularment, en els seus butlletins o fulles, notícies de la nova campanya per les llibertats, la democràcia i el socialisme.

NOUS COMPROMISOS

Terrassa: Cada membre del Comitè Local ha adquirit un compromís personal d'aportar 1.000 pts. a la campanya d'ajut econòmic.

Cèl·lula d'economia de l'organització d'intel·lectuals, professionals i artistes de Barcelona: Han adoptat els següents acords:

- 1) Augmentar les cotitzacions al 5 % dels ingressos personals mensuals.
- 2) Reforçar la nostra activitat interna.
- 3) Imposar-nos un més gran sentit crític i autocrític.
- 4) Plantejar-nos possibilitats de treball extern.

Comarca 40: Un militant es compromet a recollir 6.250 pts.

PROMOCIO LENIN

Comarca 40: 5 nous militants; Comarca 15: La C. n° 2 d'aquesta organització reüní 6 simpatitzants i després de contestar durant 2 hores a llurs preguntes en féu 6 nous militants; Joventut Comunista de Sabadell: 3 nous militants.

Distribució i venda de les nostres publicacions

Comarca 40: Distribució de 500 M.O., 28 N.B. i 1 llibre « Nuevos enfoques a problemas de hoy » a una colla de veremadors.

AJUT ECONOMIC

Comarca 15, 49.357 pts; Comarca 30 S, 20.411 pts.; Comarca 30 N, 4.881 pts.; C.E., 825 pts; Grup Bolívar, 13.850 pts. Total recollit fins el 30 de novembre de 1969: 297.568 pts.